

■ Αγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου

Λόγος Ἑβδομος:

γ'. Καὶ ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ φεύγει τὴν ἔνδειαν, ἀποβάλλει τὸν χριστιανισμόν, καὶ δὲν θέλει νὰ εἶναι χριστιανὸς*

Οθεν κάθε χριστιανὸς ὁποῦ πάσχει νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἔνδειαν, εἶναι φανερόν πῶς δὲν θέλει νὰ εἶναι ἀληθινὸς χριστιανός. **Ὅτι ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι χωρὶς ἔνδειαν.**

Διατὶ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸς ὁποῦ ἔγινεν Ἄνθρωπος ὅμοιος μὲ ἡμᾶς, διὰ νὰ ἀναπλάσῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, διὰ μέσου πολλῶν παθημάτων, καὶ θλίψεων, ἕως καὶ τοῦ διὰ σταυροῦ ἀτίμου θανάτου, γενόμενος εἰς ἡμᾶς τύπος, καὶ παράδειγμα αὐτὸν πρῶτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ὅμοίως καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοὶ λαμβάνοντες μὲ τὴν Χάριν τοῦ Χριστοῦ μεγάλην δύναμιν, ὑπομένουν μετὰ χαρᾶς τὰς θλίψεις, καὶ τοὺς πειρασμούς, καὶ καρποφοροῦν μὲ πολλὴν ὑπομονήν. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Μάρτυρες δὲν ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Χριστόν, νὰ τοὺς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ παιδευτήρια, καὶ τὰ βάσανα τοῦ μαρτυρίου, οὔτε οἱ Ἀσκηταὶ ἐζητοῦσαν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους, καὶ μόχθους τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ ἐπαρακαλοῦσαν νὰ τοὺς δώσῃ ὑπομονὴν πολλήν, καὶ μὲ ὑπομονήν μεγάλην ἀγωνίσθησαν τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, καὶ τῆς ἀσκήσεως, διὰ νὰ λάβουν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν τὸν μισθὸν κατὰ τὸν κόπον τους, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς λέγεται Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς μακροθυμίας.

* * *

δ'. Καὶ ὅτι ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔχουν οἱ χριστιανοὶ θλίψεις, καὶ βάσανα*

Λοιπὸν εἰς κάθε θεοσεβῇ εἶναι ἀναγκαῖα κάθε θλίψις, καὶ στενοχωρία, καὶ λύπη. **Ὅτι** πρὸ τοῦ νὰ δοκιμάσῃ τινὰς τοὺς πειρα-

σμούς δὲν ἡμπορεῖ νὰ τοὺς καταλάβῃ, καὶ νὰ τοὺς γνωρίσῃ, καθὼς πρέπει, ἀλλὰ ὅταν τοὺς δοκιμάσῃ, καὶ τοὺς γνωρίσῃ, καὶ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ αὐτούς, τότε εὐχαριστεῖ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἐλευθέρωσε.

Ῥστε ὁποῦ ἀναγκαῖον, καὶ χρειαζόμενον εἶναι, νὰ πέσῃ κάθε χριστιανὸς εἰς πειρασμούς, καὶ θλίψεις, καὶ στενοχωρίας, καὶ λύπαις, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ τὸν εὐχαριστῇ ἐξ ὅλης του τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης του τῆς διανοίας, καὶ ἐξ ὅλης του τῆς δυνάμεως.

Καὶ μάλιστα ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει ἄνεσιν, καὶ δὲν ἔχει πειρασμόν, εἶναι ὑποχρεωμένος εἰς δύο μεγάλα κακά. Τὸ ἓνα ὁποῦ δὲν εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης του ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ τὸ ἄλλο ὁποῦ καταγίνεται ὁ νοῦς του εἰς φροντίδας ματαίας, καὶ ἀνωφελεῖς.

Ἀνίσως ὁ Ἀδὰμ εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸν εἰς καιρόν, ὁποῦ εὐρίσκετο εἰς μεγαλωτάτην ἀνάπαυσιν, καὶ ἀνεκκλάλητον χαράν, βέβαια δὲν ἤθελε πλανηθῇ, μήτε ἤθελε δεχθῇ ποτὲ ἐκείνην τὴν πονηρὰν συμβουλὴν τοῦ διαβόλου, μήτε ἤθελε ἐπιθυμήσῃ νὰ γένη θεός.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς καθὼς χρειαζόμεθα τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἀέρος, τοιουτοτρόπως χρειαζόμεθα καὶ τὴν εὐχαριστίαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ μὴ πέσωμεν εἰς πειρασμούς, καὶ θλίψεις, καὶ λύπας.

Ὁθεν ἂς εὐχαριστοῦμεν, ἀδελφοί μου, εἰς ὅλα τὸν Θεόν, καὶ ἂς ὑπομένωμεν ἀγογγύστως κάθε πειρασμόν, καὶ θλίψιν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. **Ἀμήν!**

(*) Ἀγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, Μέρος Πρῶτον, Λόγος Ἑβδομος. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.